

Merve Özcan

GÖZLERİNİ HARAMDAN SAKIN

ROMAN

pörtakal

GÖZLERİNİ HARAMDAN SAKIN

Merve Özcan

EDİTÖR

Rukiye Şahin

MİZANPAJ

Tamer Turp

ISBN

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 1

Roman | 1

KAPAK/İÇ TASARIM

CumbaCo

1. BASKI

Ocak 2016, İstanbul

7. BASKI

Ekim 2019, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [t](https://www.instagram.com/portakalkitap) [y](https://www.youtube.com/portakalkitap) /portakalkitap

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

- 1 -

Parmağımı, çattığı kaşlarının arasından alınına doğru uzayan ince çizgide gezdirdim ve zor toparladığım cümleleri, bilinçsizliğimin verdiği uyuşuklukla aniden söyleyiverdim:

“Neden bu kadar kızgınsın?”

Ellerimi kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken bana cevap verme gereği duymamıştı. Aslında yüzüme bile bakmıyordu, sanırım onu fazla sinirlendirmiştim.

Her an düşürecek gibi tuttuğum bira şişesini sıkıca kavrayıp ağızıma yaklaştırdım. Bu hareketimle birlikte kızgın ifadesi hiddete dönüştü. Bira şişesini elimden kaptığı gibi barın çıkışındaki çöp kutusuna fırlattı. Şişenin ardından kaşlarımı çatarak baktım ve boğazımdan yükselen gürültülü kahkahayı serbest bıraktım. Delirmiş gibi davranmam, bulunduğum durum için gayet normaldi ve ben bu normallikten dilediğim kadar yararlanmak istiyordum.

İsteklerimin arasında, hâlâ kendini kollarımdan uzak tutmaya çalışan adamın tebessümünü görmek de vardı. Neden bu kadar soğuktu? Eminim ki güldüğü zaman ondan biraz daha etkilenecektim ve... *Ah, hayır, midem!*

Pekâlâ, derin bir nefes almam gerekiyordu. Şimdi kusmamalıyım! Hiç almadığım kadar derin bir nefes almaya ve aldığım nefese

karışan sigara dumanını olabildiğince hissetmemeye çalıştım. İşe yarayış mıydı? Belki. En azından şimdilik iyi sayılırdım.

İyi olduğuma kendimi kesin olarak ikna ettikten sonra kollarımı tekrar ona doğru uzatıp iyice sokuldum. Hayır hayır, normalde bu kadar yüz­süz bir kız değildim. Yani hatırladığım kadarıyla değildim. Fakat şimdi, yapabileceğim her türlü saçmalık bana çekici geliyordu. Bu benim suçum değildi. Onun soğukluğu, uyuşmuş hâlimle anlamlandıramadığım bir biçimde çekiyordu beni. Kollarım, gidip gelen düşüncelerime teslim olmuş, ona ulaşmaya çalışıyordu.

Burnuma gelen kokusuyla gülüşüm, yüzümde donuk bir ayrıntıya dönüştü. Kokusunun ciğerlerimde bıraktığı ferahlık öyle huzur vericiydi ki daha fazlası için ona biraz daha yaklaşılmaya çalıştım. Sonunda fazla yakınlaştığımızı fark etmiş ve omuzumdan iterek beni kendinden uzaklaştırmıştı. Sabrı tükenmişçesine ofladı. Ellerimi sertçe çekip arka cebinden çıkardığı soğuk metali bileklerime geçirdi.

“Canımı acıttın!” diye sızlandım.

Kollarımı ondan kurtarmaya çalışıyordum ki tutarlılıktan yoksun düşüncelerim arasından bir farkındalık göstermeye meylettirdi ve bir an hareketsiz kaldım. *Bileklerime geçirdiği şey kelepçe miydi?*

Kollarım bir kez daha sert bir şekilde çekildiğinde, bileğimdeki kelepçeden kurtulmak için var gücümle çırpınmaya başladım. Her ne kadar, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye bağırılmaya çalışsam da kelimelerimin anlaşılmasız mırıldanışlara dönüşmesine mani olamadım. Ben çırpınmaya devam ederken o, “Al abi sen bunu da diğerlerinin yanına! İçip içip başımıza bela oluyorlar!” dedi ve beni bir kez daha itti.

Ben daha söylediklerini anlamaya çalışırken, kelepçeli ellerimi varlığını yeni fark ettiğim diğer adama devretti. Şiddetli çırpınışım, yerini uysallığa bırakmıştı. Huysuzca mırıldandım. Yanımdaki

adamın yönlendirmesiyle yalpalayarak yürürken bir ambulans gürültüyle önümüzde durdu. Ambulansın içinden turuncu yelekli adamların çıkıp bara doğru koştuklarını görünce kaşlarımı çattım ve anlamsız bir merakla adamlara bakmak için kafamı arkaya çevirmeye çalıştım. Yanımdaki adam buna izin vermedi ve beni ambulansın arkasındaki beyaz araca doğru çekti. Aracın önüne geldiğimizde adam kafamı aşağı bastırıp hiç de kibar olmayan bir şekilde beni aracın içine soktu. Arabaya biner binmez kafamı dışarı uzatmaya çalışıp huysuzlukla bağırdım.

Polis arabası olduğunu yeni fark ettiğim arabanın camından, arabanın tepesindeki ışığın kaldırırma bıraktığı yansıma bir süre oyaladı gözlerimi. Koltuğa yerleşmek için oturduğum yerde kıpırdanınca yanımda benim gibi birkaç kişinin daha olduğunu fark ettim. Hepsi tamamıyla sarhoştü. Boğazımdan yükselen amaçsız bir kahkahanın dışarı çıkmasına engel olamadığımdan üçü de bana dönüp boş boş baktı fakat kısa süre sonra yine kendi hâllerine döndüler.

Önümdeki koltuk birinin oturmasıyla hafifçe sarsılırken, meraklı bakışlarımı oraya yönelttim. Oturan adamı gördüğümde sinir bozucu kahkaham saniyeler içinde aptal bir sırıtışa dönüşmüştü. Beni bardan çıkaran adamdı bu. Sürücü koltuğuna geçen diğer adamı görünceyse suratımı astım. Çocuksu bir şımarıklıkla, “İstemiyorum seni, git sen!” diye bağırdım.

“Ya sabır! Kendilerini soktukları durumu görseler bir daha bu duruma düşerler mi acaba?”

Sürücü koltuğundaki adam konuşurken, önümde oturan adam bu kez kafasını sallamakla yetinmişti.

Araba hareket etmeden önce, barın çıkışında olan hareketlilik bir an için dikkatimi çekti ve cama döndüm. Benimle birlikte yanımdaki kız da cama dönmüştü. Adamlar ambulansa iki sedyeye taşıyordu. Sedyelerin birinde bir kız, diğerinde de bir erkek yatıyordu. Net göremesem de kolu sedyeden sarkan kızın baygın olduğunu anlayabilmişim. Erkek, kızdan daha fazla hırpalanmış

gibi görünüyordu ama adeta bilinci yerindeydi. Kolunu indirip kaldırabiliyor olmasından bu sonucu çıkarıyordum. Sesli bir şekilde iç çektiğimde, önümdeki adam omzunun üstünden bana döner gibi oldu fakat dönmedi:

“Ne o? Vicdan mı yaptınız yoksa?”

Her ne kadar adamın neden böyle bir şey söylediğini düşünmek istesem de aklım daha çok baygın olan kadının bana nereden tanıdık geldiğini çıkarmaya çalışmakla meşguldü.

Zihnimin çarkları, çalışmayı unutmuş paslı dişlilerini zorluyordu. Hatırlamam çok uzun sürmemişti. Bu, o kızdı! Barda kavgaya ettığımız ve... *Ah, pekâlâ*. Bu, kafasında şişe kırdığım kızdı. Diğer yanıma dönüp benimle cama bakan kıza odaklandım, Selin'di. Arabadaki diğerleri de... Kutay? Emre? Bardaki görüntüler aklıma bir bir düşerken açılmış gözlerim ve kalkmış kaşlarımla birlikte iyice koltuğuma sindim. Kısmen utanmış olabilirdim.

Emre'nin barda bir kıza içki ısmarlaması, kızın sevgilisinin Emre'nin üstüne yürümesi, Kutay gelince üçlü bir kavgaya tutuşmaları, kızın Kutay'ın saçlarına yapışması, Selin ve benim kızın üstüne atlamamız, Kutay ve Emre'nin çocuğu neredeyse bayıltana kadar dövmesi, kızın tırnaklarını suratıma geçirmesi ve... Ve benim masalardan birinden kaptığım şişeyi kızın kafasına geçirmem...

Kendimi sarhoş bir aptal gibi hissediyordum ve bu konuda da sonuna kadar haklıydım. Olduğum şey tam da buydu, belki de daha fazlası...

Sarhoş olduğumda kontrol mekanizmam işlevini yitiriyor ve ip-leri aptalca dürtülerimin eline bırakıyordu. Selin de benden farklı değildi. Fakat Emre ya da en önemlisi Kutay nasıl bu kadar dağıtmıştı? Aramızda en kontrollü olanımız Kutay'dı oysa. Bu gün hepimiz ipi kaçırmıştık anlaşılın. Vicdanımı rahatlatmak için yaptığım savunmalardan birine tutunmaya çalıştım; “Kutay bile böyle dağıtıysa...”

Boğazımdan öyle ani bir kahkaha yükselmişti ki o an refleks olarak elimle ağzımı kapatmaya bile çalışmıştım. Arabanın içinde yankılanan kahkahamla, ön koltuktaki adamın bir kez daha sabır çektiğini duydum. Sürücü koltuğundaki adam kafasını sinirle iki yana salladı, haklılardı; ben bile şu an için kendime karşı hoş duygular beslemiyordum. Yerimden doğrulmaya çalışıp yanımdakilere baktım. Hiçbiri beni umursamıyordu. Arkama yaslandım, yüzümdeki anlık ciddiyeti korumak adına büyük bir uğraş veriyordum ama kontrol edilemez kahkahalarımın biri yine zayıf bir ânımda beni ele geçirmek için tetikteydi.

Sol tarafımdan gelen keskin soğukla omuzlarımı kaldırıp kafamı çevirdim ve huysuzca mırıldandım. Kapı açılmıştı. Çok geçmeden bileklerimdeki kelepçelerin dışarı doğru çekildiğini hissettim. Kendimi toparladığımda, bunun o adam olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Suratıma aptal ve uyuşuk bir gülümseme yayılırken bileğimdeki kelepçeler bir kez daha sert bir şekilde çekildi. Kelepçelerimin zincirinde ve omzumda duran eğreti eli gururumu kırmıştı. Bana dokunmak istemiyormuş gibiydi. Aynı şeyi bakışları için de söyleyebilirdim. Dudaklarımı büzüp ona doğru yaklaşmaya çalıştım fakat beni öldürücü bakışlarla kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Emniyet binasına girdiğimizde Kutay, Emre ve Selin'in başka polislerle birlikte geldiklerini gördüm. Kelepçelerimi tutan eller beni onlara doğru itince sessiz bir şekilde yürümeye başladım. Beyaz floresan görüş alanımı kısa bir süre için karanlığa boğarken bulunduğum grubu takip edip merdivene yönelmek için büyük bir çaba sarf ettim. Yukarı çıktığımızda arkamdaki adam yanımdan geçip az ilerideki masaların birine geçti. Deri ceketini çıkartıp kenardaki askıya asışını izledim. Üstündeki beyaz tişörtle fazlasıyla spor ve çekici görünüyordu. Tıpkı, beni buraya getiren polisi gözleriyle alenen kesen kişi olan benim, fazlasıyla aptal ve yine fazlasıyla aptal görüdüğüm gibi...

Sağ eliyle sakalını kaşıyıp sıkıntıyla elini ensesine götürdü ve masaya oturdu. Hemen yanındaki masaya arabadaki diğer adamın oturduğunu fark etsem de bir an olsun gözlerimi ondan ayırmıyordum.

“Hanginiz başlamak ister?”

Girdiğim transtan yan masaya oturan adamın sözleriyle istemeyerek de olsa çıkmıştım. Hiçbirimizden ses çıkmayınca önümdeki adam sinirle bağırdı:

“Fırsatınız varken konuşun! Birinin kafasını yarmışsınız, diğerini öldüresiye dövmüşsünüz. Ha bir de aldığınız haplar var tabii...”

Elindeki minik kutuyu görmemiz için salladı. O hapları başımıza Emre sarmıştı. Sözde biraz eğlenecektik ama zaten sonradan vazgeçip hiçbirimiz o haplardan almamıştık.

“Siz bu bataklığa gençlik mi diyorsunuz?” dedi yüzündeki küçümseyen ifadeyle.

Yine hiçbirimizden ses çıkmamıştı, yan masadaki adam konuştu bu defa:

“Niye uğraşıyoruz ki Ömer? At nezarete gitsin!”

Ömer...

İçimdeki anlamsız heyecanı bastırmaya çalışırken dudağımı dişledim ve masanın üstündeki metal isimlikte yazan ismi okudum; *Ömer Günsur*. Derin bir soluk alıp az önce yaptığım saçmalıkları unutarak kendimi toplamaya çalıştım. Altı üstü adımı öğrenmiştim ve belki de sabah uyandığымda unutacaktım. Bu heyecanım da neydi? İçimi okumuş gibi, “Haklısın,” dediğinde bir an için şaşkınlıkla bakışlarımı ona diktim. Fakat yanındaki adamla konuştuğunu anlamam uzun sürmemişti.

“Hastanedekiler uyanana kadar nezarete kalacaklar.”

Eline kalem alıp bir form doldurmaya başlamıştı.

“Semih!”

Bağırışı kulaklarımda yankılanmaya devam ederken bir adam ve bir üniformalı polis koşar adım yanına geldi.

“Efendim abi?”

“Şu arkadaşlar misafirimiz de, onlara yardımcı olsan diyorum.”

Semih dediği çocuk yarım ağız gülümseyerek yanındaki polise başıyla bir işaret verdi. Polis hızla kafasını sallayıp arkamıza geçti ve koyun sürüsü gibi merdivenlere yönlendirdi bizi. Merdivenlerden inmeden önce arkadan duyduğum telaşlı sesle hızla o tarafa döndüm.

“Ahmet,” dedi ayağa kalkıp saatine bakan Ömer. “Ben yatsı namazını kılmış mıydım?”

Ahmet dediği adam onaylarcasına kafasını sallayıp, “Kıldın, kıldın. Sakin ol,” dediğinde Ömer rahatlamış bir şekilde kendini koltuğa bıraktı.

Dikildiğimi fark eden polis beni çekiştirirken Ömer’in bıkkınlıkla söylediği sözleri ancak duyabilmişim.

“İnsanda akıl mı bırakıyor bu sokak serserileri?”

Kelepçelerimi çeken polisin peşinden isteksizce giderken mecburen önüme dönmek zorunda kaldım. Merdivenlerden inerken birbirine dolanan ayaklarım yüzünden düşecek gibi olsam da son anda duvara tutunup dengemi sağlayabilmişim. Aklımda dönüp duran tek soru vardı: *Namaz mı demişti o?*

- 2 -

“Kimse yok mu Őu aptal yerde?”

BađırıŐım bu boğucu mekânda yankılanırken elimi attığım parmaklığın titreŐimi dıŐında hiąbir hareketlilik olmamıŐtı.

“Kime diyorum ben? Saatlerdir buradayız, ölüp ölmeyi kontrol etseydiniz en azından!”

Selin bađırıŐımdan rahatsız olduğunu belli ederek gözlerini devirdi:

“Kameralar var Betül.”

Göz ucuyla işaret ettiği yere dönüp baktım. Parmaklıkların arkasında, ortamı tamamıyla görebilecek minik bir kamera vardı. Anlamsız bir ifade takınarak omuzlarımı silktim:

“Demek ölüp ölmeyi kontrol ediyorlarmıŐ.”

Selin bir kez daha gözlerini devirdi:

“Saąmalama!”

Omuz silkip parmaklıklara bilmem kaąıncı tekmeyi attım. Ben ayıldıkąa beyin hücrelerim gevŐiyordu sanırım. Selin beni umursamadan uykusuna geri dönünce ben de onu umursamadan bağırımaya devam ettim:

“Bakın artık buraya! Belki tuvaletim var, belki acıktım! Belki kafam parmaklıkların arasında sıkışıp kaldı? Kime diyorum, hey!”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından merdivenlerin başında yankılanan ayak seslerini duyabilmişim.

“Ne var? Kafamızı şişirdin sabahtan beri!”

Hafif kilolu, üniformalı bir polis görüş alanıma girdiğinde parmaklıklara vurmayı kesip adama etkili olacağını düşündüğüm sinirli bakışlarımı fırlattım. Sonuç mu? Tabii ki etkilenmemişti. Belki de bu konu üzerinde biraz daha çalışmalıydım.

“Şikâyet edeceğim seni!” dedim parmaklıklara yaslanırken.

Adamın kaşları alay eder gibi havalanınca suratının ortasına sağlam bir tekme geçirmek istedim.

“Bak sen, niye şikâyet edecekmişsin?”

“Neredesin sen? Sabahtan beri bağıryorum, kimse bakmıyor!”

İçimde gerçek anlamda mantığını koruyan bir taraf vardı ve bu, tavırlarımı ara sıra sorgulayıp beni düşünmeye yönlendiriyordu. Böyle bir durumda o tarafımın biraz daha baskın olmasını isterdim.

Adam parmaklıkların önüne gelince ellerini cebine sokup gülmeye başladı:

“Kusura bakmayın efendim, otelimizin hizmeti sizi memnun etmedi mi?”

Benimle nasıl böyle konuşabiliyordu? Buraya getirilirken bilincim yerinde olmayabilirdi fakat şu an kim olduğumu ve bana nasıl davranılması gerektiğini gayet iyi biliyordum:

“Benimle bu şekilde konuşamazsın!”

Dudağını büküp sahte bir merakla bana baktı:

“Niyeymiş o?”

Cidden yahu, niyeydi ki?

“Benim kim olduğumdan haberin var mı senin?” dedim ne yaptığının bilincinde olmadan. Gereksiz özgüvenimin böyle yersiz zamanlarda anlamsız çıkışlar yapması dikkate alınması gereken bir yetenektir.

Adamın gözlerinden geçen o anlık tereddüdü yakaladım da duruşunu bozmadım:

“Kimmişsin sen?” diye sordu alaylı ifadesini koruyarak.

Nefesimi bırakıp bu saçmalığın üstünü örtmeye çalışarak kibirli bir gülümseme takındım suratıma:

“Betül, Betül Akman.”

Adam yüzüme anlamsız bir ifadeyle bakarken boğazımı temizleyip kendimi topladım. Tamam, belki etkili bir soyada sahip değilim fakat özgüvenimle onu kandırabileceğimi düşünmem, sonucundan bağımsız ele alındığında başarılı bir girişimdi. Tepki vermeden bana bakan adama olayı geçiştirir gibi elimi salladım:

“Neyse, bana Ömer’i çağır.”

Bir dakika lütfen... “Ömer’i çağır,” mı demiştim? Allah’ım ben bile bazen kendimi ciddiye alamıyorken neden bunu bir başkasından bekliyordum ki?

Polis, “Ömer mi? Hangi Ömer?” dedi kaşlarını çatarak.

Omuzlarımı dikleştirdim:

“Bizi buraya getiren Ömer, Ömer Günsur.”

Adam beş saniye kadar şaşkınlıkla bana bakıp sonunda öyle bir kahkaha attı ki benim çığlıklarım bile utanıp köşesine çekilebilirdi.

“Ömer...”

Kahkahalarının arasından bırak düzgün konuşmayı, düzgün bir nefes bile alamıyordu.

“Ömer Komiser’i mi?”

Ellerini dizlerine koyup kahkahasını bastırmaya çalışırken arkama ters ters baktım. Selin arkasını dönmüş, yatıyordu hâlâ. Sahi bu kadar sesin içinde uyumayı nasıl başarıyordu? Neyse, konu bu değildi.

“Evet, onu çağır!” dedim adamın sinir bozucu tavırlarını geçiştirerek.

Adam susmayı başardığında gülmekten gözlerinin yaşardığını görebiliyordum. Ne vardı bu kadar gülecek? Bir dayanağı olmayan özgüvenim, biraz sporla bir ata dönüşeceğini düşünen eşek kadar ciddiyetsiz olabilirdi fakat yine de bu kadar komik olduğunu sanmıyordum.

“Arkadaşını örnek al ve uslu dur çocuk.”

Arkasını dönüp gitmeye yeltendiğinde tekrar bağırmaya başladım:

“Eğer Ömer’i çağırmazsan aralıksız çılgılık atarım!”

Adam beni dinlemeden merdivenleri çıkmaya başladığında arkasından pis pis baktım ve sözümün arkasında durup çılgılıklarımın gücünü göstermek için boğazımı temizledim.

Art arda attığım çılgılıklar boğazımı tahriş etmeye başladığı için susmak istiyordum fakat bu iş bir bakıma inada binmişti.

“Kes sesini Betül!”

Selin’in uyukulu mırıltılarını umursamadan tekrar çılgılık attım. Eğer biraz daha çılgılık atarsam boğazım parçalanabilirdi. Bunu sesimin çatallaşmasından anlayabiliyordum. Fakat anlayamadı-

ğım bir şey vardı; ben tam olarak ne yapıyordum? Biri beynime asli işlevini hatırlatmalıydı. Aksi takdirde “mantık çerçevesi”, zihnimin duvarlarını süsleyen küçük, dekoratif bir eşyadan öteye geçemeyecekti benim için.

“Ne var, ne?”

Merdivenin başından gelen, gerçek anlamda, sert ve gür erkek sesi çatallaşmış çığlığını bastırmıştı. Bu, onun sesiydi! Heyecan ve korkuyla kendime çekidüzen vermeye çalıştım ve ardından parmaklıklara asılıp merdivenden inen adamı görmeye çalıştım. Siyah bot ve pantolonu, siyah kol saati, beyaz tişörtü, belirgin âdemelması, kirli sakalı, biçimli yüz hatları, dağınık koyu kahverengi saçları ve sinirle kısılmış iki adet yeşil göz...

Az önceki gereksiz hareketlerim, cesaret aldığı mantıksızlığımla birlikte yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. Parmaklıklarla arama biraz mesafe koyduğumda o da parmaklıkların tam önüne gelmiş, öldürücü bakışlarını üzerime dikmişti:

“Ne var?”

Birden bana bağırınca olduğum yerde sıçrayıp kollarımı belimin etrafına doladım:

“Ne bağırıyorsun ya?” diyerek gergince boğazımı kaşıldım.

Baş ve işaret parmağıyla burun kemerini kavrayıp ellerini beline yerleştirdi:

“Bağırmaktan anladığını sanıyordum!”

Onun bu duruşunu bulduğumuz zaman diliminde çekici bulmam sağlıklı bir düşünce değildi.

“Ben sadece...” diye az önceki tavrımdan tümüyle sıyrılmış bir hâlde mırıldandım.

“Her neyse,” dedi bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemediğini belli ederek. “Ne istiyorsun?”

Beni böyle geçiştirmesine ne kadar sinir olsam da burada bunu tartışmayacaktım. Ben tartışsam bile muhtemelen o tartışmazdı. Gözleri etrafta dolanıyor, kayda değer bir zaman dilimi içinde bana dönmüyordu:

“Bak baş belası, çıglıklarınla bütün karakolu ayağa kaldırdın! Umarım geçerli bir nedenin vardır, çünkü o tiz sestem memnun olan tek bir insan bile yok burada!”

Bağırma yakın bir tonda söylediği sözler beklemediğim bir şekilde gözlerimin dolmasına neden oldu. Alınganlık seviyemde meydana gelen bu hızlı yükseliş beni ciddi anlamda dengesizleştiriyordu.

“Ne zaman çıkartacaksınız bizi buradan?” dedim dik durmaya çalışarak.

“Dövdüğünüz insanlar, özellikle o kadın konuşacak duruma geldiği zaman...”

Dudağımı büktüm ve yanlış anlaşılmaya meyilli o cümleyi düşünmeden söyleyiverdim:

“O kadar dövmüş müyüz?”

Kendimle övünüyormuşum gibi anlaşılabilirdi fakat benimki yalnızca şaşkınlığımın salakça bir dışa vurumuydu. Tüm dünya için, düşünmeden konuşmanın insanı ne duruma düşürebileceğine dair göz ardı edilmeyecek bir örnektim. Onun küçümseyici bakışlarına maruz kalınca bir adım geriledim.

“Birincisi, ciddi bir olay üzerindeydik ve siz bir grup aptal işimizin ortasında sorun çıkardınız. Sizin yüzünüzden uzun zamandır üstünde çalıştığımız olay ellerimizden uçup gitti. İkincisi, gece vakti yine o bir grup aptalla, yani sizle başa çıkmak için vaktimizi

harcadık ki bu tamamen vakit kaybıydı. Üçüncüsü de ellerimizden uçup giden olay ve uğraşmak zorunda kaldığımız bu saçmalıklar yüzünden hepimiz çok sinirliyiz!”

Bana açıkça attığı fırçadan ve aramızda kalan parmaklıklardan soyutlanmış bir hâlde alnına düşen birkaç tutam saç izliyordum. Daha kısık bir sesle devam etti konuşmasına:

“Özellikle ben! Üstünde bir ay çalıştığım işi bölen sana ve o aptal grubuna o kadar sinirliyim ki...”

Yutkundu, âdemelması boğazında kısa bir yol izleyip geri döndü:

“Gerekirse uyanmalarını beklediğimiz o insanlara şikâyetçi olmaları için yalvaracağım.”

Dişlerini sıkarak tamamladığı cümlesinin ardından nefes almayı unutmuş bir vaziyette öylece ona bakıyordum. Hışımla arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında ağzım açık bir şekilde kalakalmıştım.

Söyledikleri beynimde soğuk duş etkisi bırakmıştı ve bir türlü gözlerinin hedefi olamadığım bu adama hayranlığım katlanarak artıyordu.

- 3 -

Kafamın içinde kalabalık bir at sürüsü koşturuyordu. Evet, at sürüsü... Koşturan her bir atla yükselen nal sesleri zihnimi derinden sarsıyordu. Bu gürültülü maraton sürerken en öndeki atın ayağı tökezlemişti. Diğer tüm atlar büyük bir gürültüyle art arda zihnime devrilirken bu acıyı hissetmiş gibi yüzümü ekşittim. Her bir atın düşüşü, kafamı duvardan duvara çarpmaktan farksızdı. Atların hepsi devrilip üst üste yığıldığında rahatlayacağımı düşünmüştüm fakat bu sefer atlar ayaklanıp delirmiş gibi etrafta koşturmaya başlamıştı. Gürültü, çok fazla gürültü...

“Uyanın artık!”

Atlardan birinin konuşmaya başladığını görünce artık işin esprisinin kaçtığını düşünerek gözlerimi açıp hepsini kovaladım.

“Hey, size diyorum!”

Gözlerim yavaşça aralanırken şiddetli gürültü yüzünden kulaklarım uğulduyordu.

“Atları kovdum ama ben!” diye sızlanıp doğruldum yattığım sert zeminden.

Uğuldayan kulaklarımla gürültünün kaynağını aradım. Çok geçmeden aynı gürültü aynı şiddetle devam ederek kaynağını gösterdi.

Elimi şakaklarıma götürüp ağrının biraz olsun dağılması ve bana nefes alacak zamanı kazandırması için parmaklarımı beceriksizce bastırdım:

“Ne oluyor be?”

Üniformalı polis, suratındaki alaycı ifadeyle elindeki copu bir kez daha parmaklıklara vurdu.

“Ne var, ne?” diye bağırdım sinirle. Fakat adam aldırmandan vurmaya devam etti. Yanı başımda uyuyan Selin’e bakıp bu eziyetin bitmesi için hızla bacağını sarstım.

“Ne var ya?” diyerek doğrulmaya çalıştı.

Bir bana, bir de parmaklıklara vuran polise baktı. Akşamdan kalmaydık, kafalarımız davul kıvamındaydı ve o aptal polisin aptal copunu parmaklıklara vurması durumumuza hiç yardımcı olmuyordu.

“Vurma artık şu şeyi!” dedi Selin ellerini benim gibi alnına bastırarak.

Polis durmuştu fakat bizim isteğimiz üzerine durduğunu sanmıyordum.

“Kalkın, çıkıyorsunuz.”

Yani gitmeden önce son kez bize eziyet ediyordu. *Bir dakika, ne demişti o?* Nasıl yani? Ömer’in söylediklerinden sonra neredeyse müebbet hapis cezası alacağımızı düşünmüştüm. Gerçi elinde olsaydı herhâlde bu fırsatı geri çevirmezdi.

Dün o kadar sinirli görünüyordu ki neredeyse burnundan dumanlar çıkaracaktı. Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm ve... Haluk Amca!

Kutay’ın babası, Haluk Amca; nadiren çıkardığımız bu tür olaylardan bizi kurtaran yasadışı kahramanımız olduğunu da söyleyebilirdim. Kutay ona genel olarak iyi bir evlat olduğu için böyle nadir tatsızlıkların üstünü örterek bize biraz müsamaha gösterebiliyordu.

Parmaklıklar açılırken ben önde, Selin arkada çıktık nezaretten. Polis bizi umursamadan merdivenleri çıkmamızı işaret edip, “Ömer Komiser sizi bekliyor,” dedi.

Selin, “Hani çıkıyorduk biz?” diye mızdımsalansa da benim kalp atışlarım duyduğum cümleyle çoktan ritmini şaşırmıştı.

Onu tekrar görebileceğim düşüncesiyle bile kendimi uzay boşluğunda hissediyordum. Buradan ayrılacağımız düşüncesiyle sapsatlantılı bir şekilde midemin kasılmasına yol açıyordu.

Ömer’in masasının başına getirildiğimizde Kutay ve Emre de oradaydı. Sonunda cesaret edip masanın diğer tarafında oturan adama baktım. Öfkeden koyulaşan yeşil gözleri, buradan bile fark edebildiğim hareketleriyle bir saniye gibi kısa bir süre içinde aklıma kazınmıştı. Bakışlarındaki sinir içimi titretecek kadar yoğun olsa da bu bakışların hedefi olmaya razıyım.

Neden böyleydi? Beni, yüzüme bakılmayacak kadar çirkin mi görüyordu? Kesinlikle. Kesinlikle öyle görüyordu.

“Eğer bana kalsaydı sizi oradan asla çıkarmazdım. Fakat birinizin babasının ikna yeteneği kuvvetliymiş sanırım.” Aptalmışız gibi tane tane söylediği kelimelerden sonra Kutay’a bakmıştı. “O yeteneği kullanırken bir insanın ne kadar aşağılık olabileceğini de gördüm bu gece.”

Ömer’in bu sözleri üzerine beni suçluluk duygusu sarmıştı. Emre sıkılğan hareketler sergilerken Kutay’ın dişlerini sıkıp dik dik Ömer’e baktığını ve ne kadar gerildiğini anlayabiliyordum. Fakat sesini çıkarmadı. O sırada Selin’in Ömer’e bakışlarındaki hayranlık takıldı gözlerime. İçimde filizlenen sinir, kin meyvelerini vermeye başlamıştı. Hayır! Kesinlikle saçmalıyordum. En yakın arkadaşımdaydı o benim!

“Eğer illa içecekseniz o zıkkımı, insanlara zarar vermeyeceğinize emin olduğunuz yerlerde için.”

Ömer ilgisini bizden çekip elindeki kâğıtlara döndü.

“Şimdi defolun buradan!”

Gitmemiz için eliyle alelade bir hareket yaparken derin bir nefes aldım. Gitmek istemiyordum, hatta birazdan şuraya oturup gitmemek için ağlayabilirdim bile. Ben hâlâ orada dikilirken tek kaşını kaldırıp kısa bir süre bana baktı ve tekrar önündeki kâğıtlara döndü.

“Neyi bekliyorsun? Gitsene.”

Etrafıma baktığımda diğerlerinin çoktan merdivenlere ulaşmış olduğunu gördüm. Hiçbiri birbirine dikkat edemiyordu. Alkolün etkisi geçmiş olsa da arkasından gelen baş ağrısı etrafta gelişen olayları önemsiz kılıyordu o an için.

Kafamı tekrar Ömer’e çevirdiğimde kısa bir an için gözlerinin bana değip geçtiğini görmüştüm. Bakışlarındaki küçümseme ifadesi bu kez gururuma dokunmuştu. Yine de onun yanından ayrılmak istemiyordum. Sanki dikildiğim yere duygularım tarafından çivilenmiştim. Hislerim, dün gece ve bu sabah arasındaki küçük zaman diliminde hareketlerimi etkileyecek kadar hızlı gelişmişti ve bu kesinlikle sağlıksızdı. Bana zarar vermeye başlamıştı bile.

“Çok mu sevdin burayı?”

Ömer’in alay ederek söylediği sözler üzerine bakışlarımı ellerime kilitledim. Numarasını istesem tahminimce beni tekrar içeri tıkar-
dı. Kutay ve Haluk Amca da burada olmadığına göre bu cesareti göstermemeliydim. Lütfen ama, bir numara için de bunu yapmazdı değil mi? Pekâlâ. Aslında yapabilirdi. Hatta nefes almam bile bunu yapması için bir sebep olabilirdi.

Aklımı çalıştır Betül...

“Şey, kartın var mı?” dedim başarısız bilmem kaçınıcı girişimimden birini yaparak.